

EWANGELIA Łk 2, 22-32

Gdy upłynęły dni ich oczyszczenia według Prawa Mojżeszowego, Rodzice przynieśli Jezusa do Jerozolimy, aby przedstawić Go Panu. Tak bowiem jest napisane w Prawie Pańskim: «Każde pierworodne dziecko płci męskiej będzie poświęcone Panu». Mieli również złożyć w ofierze parę synogarlic albo dwa młode gołębie, zgodnie z przepisem Prawa Pańskiego. A żył w Jeruzalem człowiek imieniem Symeon. Był to człowiek sprawiedliwy i pobożny, wyczekujący pociechy Izraela; a Duch Święty spoczywał na nim. Jemu Duch Święty objawił, że nie ujrzy śmierci, aż zobaczy Mesjasza Pańskiego. Z natchnienia więc Ducha przyszedł do świątyni. A gdy Rodzice wnosili Dzieciątka Jezus, aby postąpić z Nim według zwyczaju Prawa, on wziął Je w objęcia, błogosławił Boga i mówił:

«Teraz, o Władco, pozwalasz odejść słudze Twemu w pokoju, według Twojego słowa.

Bo moje oczy ujrzały Twoje zbawienie,
 które przygotowałeś wobec wszystkich narodów:

światło na oświecenie pogan
 i chwałę ludu Twego, Izraela».

Komentarz Dobrej Nowiny

Po ukazaniu Pasterza pasterzom i po przedstawieniu Zbawiciela, Chrystusa i Pana pokornym, następuje teraz oficjalna prezentacja Jezusa narodowi, któremu zostało dane prawo, świątynia i prorocтво. Czas, który minął od zwiastowania Zachariaszowi nowiny o narodzinach Jana do ofiarowania Jezusa w świątyni, wynosi 490 dni, czyli 70 tygodni. Wypełnia się zapowiedziany przez Daniela czas przejścia od obietnicy-wyczekiwania do realizacji-wypełnienia. Prawo, świątynia i prorocтво są trzema symbolami Tego, który miał przybyć. Pan nawiedza swoją świątynię. To dla człowieka straszliwy dzień, który był nieustannie odkładany. Ale on przybywa ze słabością małego dziecka. Przybywa nie po to, aby dokonać sądu nad tymi, którzy nie przestrzegali prawa, ale po to, aby sam jako człowiek poddać się posłuszeństwu wobec Ojca, któremu my nie byliśmy posłuszni. On przychodzi, aby spłacić nasz dług, ofiarując się Temu, który obdarza nas wszystkim. Nie jest tak, że Bóg wymaga ofiary od człowieka dla swojego majestatu – na tym właśnie polegało kłamstwo Adama. Kiedy człowiek ukazuje się przed Nim, wtedy przywracany jest samemu sobie. Każdy pierworodny należy do Boga, ale nie w tym znaczeniu, że On pragnie go jedynie dla siebie, lecz że składa z niego dar. Bóg nie jest źródłem, które pochłania wodę! Jest dawcą życia. Tylko ofiarowanie pierwocin życia Bogu pozwala uznać, że Bóg jest dawcą życia oraz że samo życie jest darem, a w konsekwencji pozwala na to, aby móc czerpać z życia w obfitości.

„ŹRÓDŁO KATOLICKIEGO ZAKONU KONTEMPLACYJNEGO MARYI PANNY Z GÓRY KARMEL”. CZ. 1

Pierwsze wzmianki historyczne o życiu pustelniczym na Górze Karmel, sięgają okresu życia pustelniczego proroka Eliasza /850 – 870 r.p.n.ch./ z okresu średniowiecza. Spotkałem ciekawy opis początków życia pustelniczego eremitów w „Książce o założeniu pierwszych mnichów” autorstwa ojca Filipa Ribota, karmelity. Treścią książki jest odpowiedź 44 Biskupa Jerozolimskiego Jana Neposa Sylwaniusza skierowana do mnicha Kaprazjusza na temat reguł życia mnichów. W tej książce są przedstawione najważniejsze aspekty duchowości karmelitańskiej. Eliaz z pokolenia Aaronowego, urodziny z ojca Sabacha w mieście Tiszbe, położonym w Gileadzie, zwany Tiszbitą, był pierwszym księciem mnichów, gdyż od niego bierze początek instytucja eremitów. On dla zdobycia Boskiej kontemplacji, kierowany pragnieniem głębszego rozwoju duchowego, uciekając daleko od miast i wyrzekając się wszystkich ziemskich i światowych rzeczy, jako pierwszy z ludzi rozpoczął życie zakonne – prorockie na pustyni. Zapoczątkował je i wprowadził za natchnieniem Ducha Świętego. Pan Bóg ukazał się mu i polecił usunąć się od towarzystwa ludzkiego i ukryć się na pustyni od zgiełku ludzkiego, a tam żyć w sposób zakonny, według wskazanych reguł. „Odejdź stąd i udaj się na wschód, aby ukryć się przy potoku Kerit, który jest na wschód od Jordanu. Wodę będziesz pił z potoku, krukom zaś kazałem, żeby cię tam żywiły” (1 Krl 17,3 – 4). Cel takiego życia był dwojaki: Jeden był osiąganym pracą z pomocą łaski Bożej, przez ćwiczenie się w cnocie. Tym samym ofiarowanie Bogu serca świętego i wolnego od wszelkich zmas grzechów uczynkowych. Cel ten był osiąganym w ukryciu w Kerit, to jest w miłości. Słowa Mędrca : „wszelką przewinę zakrywa miłość” (Prz 10,12). Dlatego Bóg kierując Eliasza do osiągnięcia tego celu, powiedział: ukryj się przy potoku Kerit” (1 Krl 17,3). Drugi cel tego życia jest czystym darem danym od Boga, a mianowicie zakosztowanie nieco w sercu i doświadczenie w duszy obecności Bożej i słodkości niebieskiej chwały – nie tylko po śmierci, lecz już w tym śmiertelnym życiu. Inaczej, pić z potoku rozkoszy Bożej. Ten cel obiecał Bóg Eliazowi, mówiąc: „wodę będziesz pił z potoku”. Dlatego dla osiągnięcia obu celów, każdy mnich powinien podjąć się życia eremickiego, wg. świadectwa Proroka, który mówi: „...jak ziemia zeschła, spragniona, bez wody. W świątyni tak się wpatruję w Ciebie, bym ujrzał Twoją potęgę i chwałę” (Ps 63, 2-3). Do pierwszego

celu, mianowicie czystości serca dochodzi się przez pracę i ćwiczenia w cnocie z pomocą łaski Bożej. Z kolei przez czystość serca i doskonałą miłość dochodzi się do drugiego celu, to jest do doświadczalnego poznania Boskiej mocy i chwały niebieskiej. Słowa Proroka: „Kto zaś mnie miłuje, będzie umiłowanym przez Ojca mego, a również i Ja będę go miłował i objawię mu siebie samego” (J 14,21). Słowa, które Bóg przedstawił Eliazowi Prorokowi, pierwszemu i głównemu wodzowi mnichów, kieruje również do wszystkich mnichów aby byli: „doskonali, jako doskonały jest Ojciec nasz niebieski (Mt 5,48). Na to wszystko [przywdziejcie] miłość, która jest spoiwem doskonałości” (Kol 3,14). Kiedy Pan mówi do Eliazusa, kieruje te słowa do każdego mnicha eremity tak w Starym jak i Nowym Prawie: Odejdź stąd – to jest od marnych i przemijających rzeczy światowych, a udaj się na wschód – to jest przeciw wrodzonej pożądlivosti twego ciała, aby ukryć się przy potoku Kerit, który jest na wschód od Jordanu – abyś nie przebywał razem z ludźmi w miastach i był przez miłość oddzielony od występków. Albowiem po tych czterech stopniach, wstępując ku szczytowi doskonałości prorockiej, tam wodę będziesz pił z potoku. Abyś zaś mógł w tym wytrwać, krukom kazałem, żeby cię tam żywiły (1 Krl 17,2).

Receptą dla osiągnięcia celów według Eliazusa są:

1. Wzgarda rzeczy ziemskich - Odejdź stąd – z twojej ziemi, i od rodziny, z domu twego ojca nie tylko duchem, abyś nie przywiązywał twego serca do twoich ziemskich posiadłości rodowych i do marnych bogactw światowych, lecz także czynem ich nie posiadał. „Tak więc nikt z was, jeśli nie wyrzeka się wszystkiego, co posiada, nie może być moim uczniem (Łk 14,33).
2. Zaparcie się własnej woli - Udaj się na wschód – a więc przeciw wrodzonej pożądlivosti twojego ciała. Trzeba wiedzieć, że w dniu twego przyjścia na świat nie odcięto ci pępownicy (Ez 16,4) od grzechu, ponieważ cały urodziłeś się w grzechu (J 9,34). Dlatego: „Jeśli ktoś chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladuje (Mt 16,24). Kto [jednak] nie dźwiga swego krzyża, a idzie za Mną, nie może być moim uczniem” (Łk 14,27).
3. Samotność i czystość - Ukryj się przy potoku Kerit - Nie chcę, abyś dłużej przebywał z ludźmi w mieście: „... bo widzę przemoc i niezgodę w mie-

ście. W dzień i w nocy krążą po jego murach, a złość i ucisk są w jego środku. Pośrodku niego jest zagłada, a z jego placu nie znikła krzywda i podstęp” (Ps 55, 10-11). Jeśli nie jesteś związany z żoną, nie szukaj jej. Szczęśliwym bowiem będziesz, jeśli pozostaniesz wśród tych „niezdatnych do małżeństwa, którzy ze względu na królestwo niebieskie sami zostali bezżenni (Mt 19,12), ponieważ dam im w moim domu imię lepsze od [imienia] synów i córek, dam i, imię wiekuiste i niezniszczalne (Iz 55,5).

4. Potrzeba miłości – Kerit jest na wschód od Jordanu – tłumaczone jako „zstępowanie ich”, co oznacza grzech. Ludzie z godności obrazu i podobieństwa Bożego zstępują do nędzy i hańby. Mędrzec mówi: „hańbą ludów jest grzech (Prz 14,34), dlatego Mojżesz powiedział do ludu przekraczającego przykazania Boże: „będziesz zstępował coraz niżej (Pwt 28,43). Tak więc, synu, jeśli chcesz być doskonały i dojść do celu eremickiego życia zakonnego, wbrew Jordanowi to jest grzesznemu upadkowi, ukryć się w Kerit to jest miłości i tam pić z potoku, to: „będziesz miłował Pana Boga swego całym swoim sercem, całą swoją duszą i całym swoim umysłem” (Mt 22,37). „Kto zna przykazania moje i zachowuje je, ten Mnie miłuje” (J 14,21). Drugim przykazaniem jest podobne: „...miłuj swego bliźniego jak siebie samego” (Mt 19,19).

Drogie Siostry i Bracia parafianie, na spotkaniu redakcji Dobrej Nowiny zobowiązałem się zapoznać i przedstawić posłannictwo, duchowość, regułę i sposób życia zakonu karmelitów. Po zagłębieniu się w temat dotarłem do korzeni sięgających czasów Proroka Eliasza, którą opisano jak już wspomniałem w „Książce o założeniu pierwszych mnichów” – Regule Jana Neposa Sylwanusza 44 – Biskupa Jerozolimy. Była ona uznawana do 1204 roku, to jest kiedy św. Albert Avogadro, patriarcha Jerozolimy, został poproszony o utworzenie reguły postępowania zgodnej ze sposobem życia, który dotychczas prowadzili. Opierała się ona na regule Jana 44, którą uważano za starożytną Regułę zakonu. Przedstawiłem Wam Siostry i Bracia podstawowe reguły, które objawił Prorokowi Eliaszowi Ojciec, a które stanowiły podstawę życia mnichów eremitów na Górze Karmel. W następnych artykułach postaram się przybliżyć wiedzę o Zakonie Karmelitów.

Wojciech Wika w służbie Maryi

MYŚL TYGODNIA

Bóg jest bliżej nas, niż my siebie samych.

św. Augustyn

SZARYTKI

Zgromadzenie Sióstr Miłosierdzia
św. Wincentego á Paulo
*Congregatio Puellarum Caritas
Sancti Vincentii á Paulo*

Hasło Zgromadzenia : *Caritas Christi urget nos
Miłość Chrystusa przynagla nas (2 Kor 5,14)*

Zgromadzenie zostało założone we Francji 29.11.1633r. przez św. Wincentego á Paulo misjonarza, pozostającego w przekonaniu, że nędza materialna utrudnia przyjęcie Dobrej Nowiny. Stąd, w Zgromadzeniu Misji, którego był członkiem, członkowie Zgromadzenia zobowiązali się do głoszenia Ewangelii ubogim. Współzałożycielką Zgromadzenia została św. Ludwika de Marillac, która przez Papieża Jana XXIII w 1960r. została ogłoszona patronką wszystkich poświęcających się dziełom społeczno-chrześcijańskim.

W Polsce szarytki (fr. charité – miłość lub miłosierdzie) pozostają od 1652r., kiedy to na prośbę żony króla Jana Kazimierza, Ludwiki Marii Gonzagi, św. Wincenty á Paulo wysyła je do Warszawy. Pierwszy dom sióstr powstaje w 1659r. w Warszawie przy ul. Tamka 35. Są skupione w trzech prowincjach: Chełmińsko-Poznańskiej, Warszawskiej i Krakowskiej.

A w Poznaniu? W 1821 r. król pruski Fryderyk Wilhelm zlecił Siostrze Miłosierdzia prowadzenie Szpitala w klasztorze po Siostrach Klaryskach, których zakon uległ kasacji. Staraniem księcia Antoniego Radziwiłła, namiestnika Wielkiego Księstwa Poznańskiego i jego małżonki Ludwiki, sprowadzono do Poznania Siostrę Miłosierdzia z Warszawy. Pierwsze Siostry przyjechały do Poznania 1 grudnia 1822r. Natomiast otwarcie szpitala, który zbudowano ze składek ludności zaplanowano na 1 stycznia 1823r. Do otwarcia szpitala w dużej mierze przyczyniła się późniejsza pierwsza przełożona s. Petronela Pyrzanowska. Jej następczynią została s. Filipina Studzińska, która była pierwszą w Polsce kobietą z wyższym wykształceniem uzyskanym na Wydziale Farmacji Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. W 1825r. szpital Przemienienia Pańskiego mieszczący się przy ul. Długiej 1/2 w Poznaniu stał się własnością Sióstr. Charyzmatem Sióstr Miłosierdzia jest uczczenie Jezusa Chrystusa obecnego w osobach ubogich. Jego realizacja przebiega w pracy w szpitalach, zakładach opiekuńczych. Na terenie diecezji poznańskiej znajdują się całodobowe zakłady dla kobiet w Buku i przy ul. Sielskiej w Poznaniu, nauka religii, czy praca charytatywna na terenie parafii. W Poznaniu wspólnota

cd. str. 4

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE ŚWIĘTO OFIAROWANIA PAŃSKIEGO- 02. 02. 2025 R.

Dzisiaj zbiórka ofiar do skarbon na potrzeby klasztorów klauzurowych.

W poniedziałek o godz.18.30 w kościele katecheza dla rodziców i chrzestnych, którzy chcą ochrzcić swoje dzieci w lutym. Przypominamy, że sakramentu chrztu św. w naszej parafii udzielamy w II i IV niedzielę miesiąca na Mszy św. o godz. 12.30.

Także w poniedziałek o godz. 18.30 w Sali Domu Parafialnego katecheza dla rodziców dzieci I Komunijnych.

Również w poniedziałek o godz. 18.30 zapraszamy wszystkich chętnych do posprzątania w kościele wystroju świątecznego.

Różańcowe Jerycho Miasta Poznania w Sanktuarium Matki Bożej w Cudy Wielmożnej od 2 do 9 lutego. Program wywieszony w gablocie. Udział naszej parafii 4 lutego o godz.20.00.Serdecznie zapraszamy.

Krąg Biblijny wyjątkowo w najbliższą środę o godz. 18.45. Zapraszamy wszystkich chętnych.

W czwartek o godz. 18.30 spotkanie szafarzy i grupy liturgicznej.

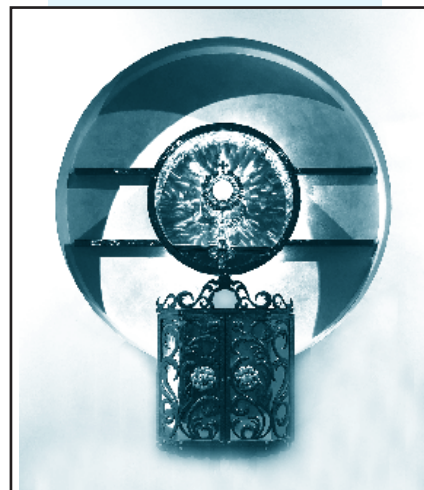
W tym tygodniu przypada I czwartek i piątek miesiąca . Spowiedź w piątek rano przed Mszą św. i popołudniu od godz. 16.00 do 18.00. Komunia udzielana co pół godziny. Odwiedziny chorych 7 i 8 lutego.

W najbliższą sobotę 8 lutego o godz. 10.00 w Sali Domu Parafialnego odbędzie się pierwsze spotkanie duszpasterstwa małżeństw. Będzie ono miało charakter modlitwy, formacji i wzajemnej relacji. W czasie spotkania będzie zapewniona opieka dla dzieci. Zachęcamy, aby przynieść ze sobą dużo radości, uśmiechu i coś do kawy na wspólny stół.

W minionym tygodniu zmarł nasz parafianin śp. Tadeusz Janiszewski z ul. Egenstroma. Polećmy zmarłego Bożemu miłosierdziu – Dobry Jezu a nasz Panie ...

Sióstr znajduje się na terenie parafii św. Marcina. Charakterystycznym rysem zgromadzenia jest składanie przez siostry corocznych, zawsze 25 marca, czterech ślubów. Obok ślubów czystości, ubóstwa, posłuszeństwa, dodatkowo – służenia ubogim. Reguły Zgromadzenia zostały napisane przez jej założyciela w 1672r. i nadal obowiązują. Zgromadzenie za swoimi założycielami obrało Maryję Niepokalanie Poczętą jako jedyną Matkę. Jej kult pogłębił się, gdy nowicjuszka św. Katarzyna Labouré w 1830r. doznała objawienia. Matka Boża przez Siostrę przekazała zgromadzeniu posłannictwo szerzenia Jej czci przez Cudowny Medalik ze swym wizerunkiem i napisem: O Maryjo bez grzechu poczęta, módl się za nami, którzy się do Ciebie uciekamy. W XX w. kult Cudownego Medalika rozpowszechnił św. Maksymilian Kolbe. Siostry obok pracy w Polsce, prowadzą misje w wielu miejscach na świecie. Dość przywołać Francję, Dominikanę, Kamerun, Ukrainę, Liban, czy Kazachstan. Strój sióstr to granatowy habit 3/4, na głowie granatowy welon. Od założenia Zgromadzenia do 1964r. obowiązywał kornet – charakterystyczny biały czepiec rogaty. Rok 2025 będzie 313. rokiem działalności polskiej prowincji Zgromadzenia. Więcej na stronie www.szarytkichelmnosm.pl
Teresa Majtas-Przybecka

KAPLICA CAŁODZIENNEJ ADORACJI Najświętszego Sakramentu pw. Miłosierdzia Bożego

TYGODNIK PARAFII NA OGRODACH W POZNANIU

www.dobrypasterz.pl ISSN 1896-6110

REDAKCJA: *Naczelny:* ks. Bartosz Rojna; *Zastępca naczelnego:* Martyna Rajch; *Redakcja:* Wiesław Grzybek, Marek Rajch, Edyta Tuczyńska, Ewa Wika, Wojciech Wika, Teresa Majtas - Przybecka, *Współpraca:* ks. kan. Tomasz Morasz, *Adres redakcji:* ul. Nowina 7, 60-589 Poznań, tel.: 61 847 35 70,

e-mail: redakcja.dobranowina@gmail.com. Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Zastrzegamy sobie prawo skracania i adiustacji tekstów oraz zmianę tytułów.

Pieniądze z ofiar za gazetkę są przeznaczane na pokrycie kosztów druku i rozwój tygodnika.